

Na cesti.

Nad poljem, od suše ožganim,
Poldanski zrak plamení,
Med poljem široka cesta
V neznane kraje drží.

Jaz hodim po cesti beli
In gledam čez daljno plan . . .
Nikjer drevesa, da potnik
Počil bi utrujen, prašán!

Veselje mi vsako umira
Na svetu puščobnem tem;
Res, cesta, besede hvalne
Nobene tebi ne vém!

In vender — čarôbna obséna
Na trudne mi lega očí:
Vsa cesta je zljajci živa,
Za potnikom potnik hití . . .

Zamaknjen jih gledam vse óne,
Ki kdáj so hodili tod;
Iz raznih so prišli krajev,
Bog sam vé, kdaj in odkod! . . .

Nad poljem, od suše ožganim,
Trepeče poldanski sev,
V dnú srca méni giblje
Minulih se časov spev . . .

A. Funtek.

Molčeči govor.

Óbleko na sebi uredil,
Klobuk si je skrbno očedil,
Popravil si kito za trak
In v kôšnjo odšel je junak.

»Najlepši da fant je v bližini«,
Ta misel dekleta jedini,
In mnogo grabljíce lepé
Zavidno o njem govoré.

A jedna posluša besede,
Na zémľjo obrača poglede,
V obrazek udarja ji kri —
Takó se molčé govori . . .

y.

Utve.

V jézero so se spustile
Utve, ptice zlatokrile,
V valih plavale vodá,
Ko do bréžnih tál prispele,
Jaderno so odletele
Pod neskončni svôd nebá.

Take so, mladenič, nade
V nežnem krilu duše mlade;
V sên te zibljejo mamêč.
Hitro, kakor se vdomôvil,
Rôj se bode njih odslôvil,
Vrnil najbrž pikdar več!

L. V.

